

atingerea

În primele trei săptămâni din clasa a șaptea am învățat un lucru extrem de important: o persoană poate deveni invizibilă dacă tace, pur și simplu.

Întotdeauna am crezut că faptul de a fi văzut ține de ceea ce percep oamenii cu ochii lor. Dar până în momentul în care elevii de la Școala Gimnazială Field Eugene Memorial au plecat în excursia de toamnă la acvariu, eu, Suzy Swanson, dispărașem complet. Se pare că a fi văzut ține mai degrabă de urechi decât de ochi.

Stăteam în încăperea cu bazine deschise, unde vizitatorii pot atinge animalele acvatice, și îl ascultam pe angajatul bărbos care vorbea la microfon.

— Țineți palmele deschise, a spus el.

Ne-a explicat că, dacă băgam mâinile în bazin și le țineam perfect nemișcate, mici rechini și pisici-de-mare aveau să ni se frece de palme ca niște pisici prietenoase.

— Vor veni la voi, dar trebuie să vă țineți palmele deschise și complet nemișcate.

Mi-ar fi plăcut să simt un rechin care mi se atinge de degete. Dar era prea aglomerat la bazin, prea mult zgomot. Am rămas în spatele camerei. M-am mulțumit să privesc, doar.

Vopsiserăm tricouri la ora de desen, special pentru această excursie. Ne mânjiserăm pe mâini cu portocaliu și albastru neon, iar acum purtam tricourile ca pe niște uniforme psihedelice. Cred că ideea era să fim ușor de reperat dacă ne pierdeam. Câteva dintre fetele mai cochete – cum ar fi Aubrey LaValley și Molly Sampson și Jenna Van Hoose – își înnodaseră tricourile la talie. Al meu atârna peste blugi ca un șorț de pictură uzat.

Trecuse exact o lună de când se întâmplase CEL MAI RĂU LUCRU POSIBIL și aproape la fel de mult de când adoptasem *nevorbitul*. Ceea ce nu înseamnă să refuzi să vorbești, așa cum crede toată lumea. Înseamnă doar să nu umpli lumea de cuvinte dacă nu e necesar. Este opusul lui *a vorbi întruna*, ceea ce obișnuiam să fac, și e mai bun decât flecăreala, ceea ce-și doreau oamenii să fac.

Poate că, dacă aș fi vorbit despre nimicuri, părinții mei n-ar fi insistat să mă duc la *un doctor cu care să poți vorbi*, ceea ce urmează să fac în după-amiaza asta, după excursie. Sincer, raționamentul lor n-avea niciun sens. Adică, dacă cineva nu vorbește – dacă exact asta urmărește –, atunci poate că *un doctor cu care să poți vorbi* e ultima persoană la care ar trebui să se ducă.

În plus, știam ce înseamnă *un doctor cu care să poți vorbi*. Însemna că părinții mei cred că am probleme cu

capul, și nu genul de probleme care te împiedică să te descurci la matematică sau să înveți să citești. Însemna că ei cred că am probleme psihice și că sunt, cum ar fi zis Franny, *tralala*, adică *nebună*, care vine de la *nebulie*, ceea ce înseamnă „nehibzuită, rătăcită“.

Însemna că sunt nehibzuită și rătăcită.

— Țineți palmele deschise, a spus angajatul de la acvariu fără să se adreseze nimănui în mod special – ceea ce era bine, fiindcă oricum nu-l asculta nimeni. Aceste animale pot simți efectiv bătăile de inimă din încăpere. Chiar nu trebuie să vă mișcați degetele.

Justin Maloney, un băiat care încă își mișcă buzele când citește, se tot chinuia să apuce de coadă pisicile-de-mare. Avea pantalonii atât de coborâți, încât de fiecare dată când se apleca deasupra apei, îi puteam vedea câțiva centimetri din lenjerie. Am observat că avea tricoul vopsit de el pus pe dos. Când a mai trecut o pisică-de-mare, Justin a întins mâna după ea atât de iute încât a stropit-o cu apă pe Sarah Johnston, noua noastră colegă, care stătea lângă el. Sarah și-a șters apa sărată de pe frunte și s-a îndepărtat câțiva pași de Justin.

Sarah e foarte liniștită, ceea ce-mi place, și mi-a zâmbit în prima zi de școală. Dar apoi Molly s-a apropiat de ea și au început să vorbească, și-apoi am văzut-o vorbind cu Aubrey la vestiare, și-acum cămașa lui Sarah era înnodată la brâu, la fel ca a lor.

Mi-am dat la o parte un smoc de păr din ochi și am încercat să mi-l dau după ureche – *Domnișoara*

Ciufulici, cea cu păr imposibil. Mi-a căzut la loc pe față imediat.

Dylan Parker s-a strecurat în spatele lui Aubrey. A apucat-o de umeri și a scuturat-o.

— Rechin! a strigat el.

Băieții din jurul lui au râs. Aubrey a țipat, la fel și toate fetele din jurul ei, dar toate au chicotit, așa cum chicotesc uneori fetele în preajma băieților.

Și, desigur, asta m-a dus cu gândul la Franny. Întrucât dacă ar fi fost acolo, și ea ar fi chicotit.

Am avut atunci senzația aceea de rău, când mă trec toate sudorile, ca de fiecare dată când mă gândeam la Franny.

Am strâns din ochi. Timp de câteva secunde, m-am bucurat că e întuneric. Dar apoi mi-a apărut în cap o imagine, și nu era una frumoasă. Mi-am imaginat bazinul deschis spărgându-se și pisicile-de-mare și micii rechini revărsându-se pe podea. Iar asta m-a făcut să mă întreb cât rezistă animalele astea înainte să se înece pe uscat.

Totul li s-ar părea rece și strident și luminos. Și apoi animalele ar înceta să respire pentru totdeauna.

Am deschis ochii.

Uneori îți dorești atât de tare ca lucrurile să se schimbe, că nu mai poți să te afli în aceeași cameră cu lucrurile așa cum sunt de fapt.

Într-un colț îndepărtat, o săgeată arăta spre o scară ce cobora spre o altă expoziție, de meduze, aflată un etaj mai jos. M-am îndreptat spre scări, apoi am aruncat o privire înapoi, să văd dacă observă cineva. Dylan

ce-am aflat despre meduze

a stropit-o pe Aubrey, care a țipat din nou. Unul dintre însoțitori s-a îndreptat spre ei, deja certându-i.

Deși aveam pe mine tricoul în culori neon, deși eram Domnișoara Ciufulici, nimeni nu părea să mă vadă.

Am coborât scările spre expoziția de meduze.

Nimeni n-a observat. Absolut nimeni.

câteodată lucrurile se întâmplă pur și simplu

Muriseși deja de două zile când am aflat eu.

Era după-amiaza, sfârșitul lui august și sfârșitul verii lungi și singuratice de după clasa a șasea. Mama m-a strigat să intru în casă și a fost suficient să arunc o privire spre ea ca să-mi dau seama că ceva era în neregulă – foarte, foarte în neregulă. Și atunci m-am speriat, gândindu-mă că poate s-a întâmplat ceva cu tata. Dar, după divorț, oare i-ar mai fi păsat mamei dacă pățea ceva? Apoi m-am gândit că poate i se întâmplase ceva fratelui meu.

— Zu, a început mama.

Am auzit bâzâitul frigiderului, pic-pic de la dușul care picura, ticăitul ceasului vechi de pe polița șemineului care arată mereu ora greșită, dacă nu-mi amintesc să-l întorc.

Raze lunguiete de soare treceau prin fereastră, ca niște fantome prin pereți. Se așezaseră pe covor și rămăseseră nemișcate.

ce-am aflat despre meduze

Mama a vorbit uniform, cuvintele îi ieșeau la o viteză normală, dar cu toate astea lucrurile se desfășurau ca în reluare, de parcă însuși timpul ar fi devenit mai greu. Sau de parcă timpul ar fi încetat cu desăvârșire să mai existe.

— Franny Jackson s-a înecat.

Patru cuvinte. Probabil că le rostise în doar câteva secunde, dar mi s-a părut că durase o jumătate de oră.

Primul meu gând a fost: Ce ciudat. De ce folosește numele de familie al lui Franny? Nu-mi aminteam ca mama să-ți fi folosit vreodată numele de familie. Pentru ea, tu erai întotdeauna Franny.

Și-apoi am realizat ce spusese după ce îți rostise numele.

S-a înecat.

Spusese că te-ai înecat.

— Era în vacanță, a continuat mama.

Am observat cât stătea de nemișcată, cât de rigizi îi erau umerii.

— În vacanță la mare.

Apoi a adăugat, de parcă asta ar fi dat vreun sens cuvintelor ei de mai devreme:

— În Maryland.

Dar, desigur, cuvintele ei n-aveau niciun sens.

Existau un milion de motive pentru care n-aveau sens. Nu aveau sens deoarece nu trecuse mult timp de când te văzusem și erai la fel de vie ca oricine altcineva în momentul ăla. Cuvintele ei n-aveau sens pentru că ai fost întotdeauna o înotătoare foarte bună, mai bună decât mine, încă din momentul în care ne-am întâlnit.

Nu aveau sens fiindcă felul în care lucrurile se încheiaseră între noi nu era felul în care ar fi trebuit să se încheie. Niciun lucru n-ar trebui să se încheie astfel.

Și totuși, mama era acolo, stătea chiar în fața mea și rostea cuvintele acelea. Dacă cuvintele ei erau adevărate, dacă avea dreptate în privința lucrului pe care mi-l spusese însemna că ultima imagine pe care o aveam cu tine – mergând pe hol în ultima zi din clasa a șasea, cărând pungile alea cu haine ude și plângând – avea să fie și cea din urmă.

M-am uitat la mama.

— Nu, nu s-a înecat, am spus.

Nu te înecaseși. N-ar fi fost cu puțință. Eram sigură.

Mama a deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o la loc.

— Nu s-a înecat, am insistat, mai tare de data asta.

— A fost marți, a spus mama.

Vocea ei era mai stinsă acum, de parcă faptul că ridicasem eu tonul i-ar fi luat ei din forță.

— S-a întâmplat marți. Tocmai am aflat.

Acum era joi.

Trecuseră două zile întregi.

Ori de câte ori mă gândesc la acele două zile – la perioada dintre momentul în care tu ai sfârșit-o și cel în care eu am aflat – mă gândesc la stele. Știai că lumina de la cea mai apropiată stea are nevoie de patru ani ca să ajungă la noi? Asta înseamnă că atunci când o vedem – când vedem orice stea – vedem, de fapt, cum arăta în trecut. Toate luminițele acelea strălucitoare, fiecare stea de pe cer e posibil să se fi stins cu ani de

zile în urmă – cerul pe care-l vedem noaptea ar putea fi pustiu chiar acum, iar noi nici n-am ști.

— Știa să înoate, am spus. Era o înotătoare bună, mai ții minte?

Întrucât mama n-a spus nimic, am repetat.

— Ții minte?

Mama a închis ochii doar și și-a lăsat fruntea în palme.

— E imposibil, am insistat.

Cum de nu-și dădea seama cât de imposibil era?

Când mama a ridicat privirea, a vorbit încet, de parcă s-ar fi străduit să se asigure că aud fiecare cuvânt în parte.

— Până și înotătorii buni se pot îneca, Zu.

— Dar n-are sens. Cum e posibil ca ea...?

— Nu totul are sens, Zu. Uneori, lucrurile se întâmplă pur și simplu.

A clătinat din cap și a tras adânc aer în piept.

— Probabil nici nu-ți pare adevărat. Nici mie nu-mi pare adevărat.

Apoi a închis ochii preț de câteva secunde lungi. Când i-a deschis la loc, avea fața contorsionată într-o grimasă îngrozitoare. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Îmi pare rău, a spus. Îmi pare foarte rău.

Arăta grotesc, cu chipul boțit în felul ăsta. Nu suportam s-o văd așa. Mi-am întors privirea de la ea, iar cuvintele alea absurde încă mi se învârteau în cap.

Te-ai înecat.

În timp ce înotai în Maryland.

Acum două zile.

Nu, nimic din toate astea n-avea sens. Nici atunci, nici mai târziu, în noaptea aceea, când Pământul s-a scufundat spre stele. Și nici a doua zi dimineață când s-a rostogolit înapoi în lumina soarelui.

N-avea sens nici faptul că lumea putea să se rostogolească înapoi în lumina soarelui, în continuare.

În tot acest timp, crezusem că povestea noastră era exact asta: povestea noastră. Dar se pare că tu ai avut propria ta poveste, și eu pe a mea. E posibil ca poveștile noastre să se fi suprapus pentru un timp – suficient de mult cât să pară că e vorba de aceeași poveste. Dar erau diferite.

Și asta m-a făcut să realizez că povestea tuturor e diferită, tot timpul. Nimeni nu este niciodată cu adevărat împreună cu altcineva, chiar dacă o vreme pare că așa stau lucrurile.

A existat un timp în care mama știa ce ți s-a întâmplat, când grozăvia faptului o lovise deja, iar eu alergam pur și simplu prin iarbă de parcă ar fi fost o zi ca oricare alta. Și a existat un timp când altcineva a știut ce se întâmplase, iar mama nu. Și un timp când mama ta a știut și aproape nimeni altcineva de pe Pământ nu.

Și asta înseamnă c-a existat un timp în care tu plecaseși și nimeni de pe Pământ habar n-avea. Erai singură, dispărând în apă și nimeni nu se întreba nimic încă.

Iar asta e un lucru foarte trist, dacă te gândești.

Uneori, lucrurile se întâmplă pur și simplu, îmi spusese mama. Era un răspuns îngrozitor, cel mai prost.

ce-am aflat despre meduze

Doamna Turton spune că atunci când se întâmplă ceva ce nu poate fi explicat înseamnă că ne-am lovit de limita cunoașterii umane. Și atunci e nevoie de știință. Știința este procesul prin care poți găsi explicații pe care nimeni altcineva nu ți le poate da.

Pun pariu că n-ați întâlnit-o niciodată pe doamna Turton.

Uneori, lucrurile se întâmplă pur și simplu nu e o explicație. Nu este nici pe departe ceva științific. Dar vreme de săptămâni bune, a fost tot ce-am avut.

Asta până să ajung în încăperea aia de la subsol și să mă uit la meduzele aflate de cealaltă parte a sticlei.

invizibilă

Expoziția de meduze, care se afla sub bazinul deschis (locul unde restul colegilor mei dintr-a șaptea se stropeau cu apă), era aproape pustie. Era liniște acolo jos, ceea ce a fost o ușurare.

Încăperea era plină de bazine cu meduze. Am văzut meduze ale căror tentacu erau mai subțiri decât firul de păr; probabil că cei de la acvariu proiectau lumini asupra rezervorului, căci animalele își schimbau întruna culoarea. În apropiere, într-un alt bazin, am văzut meduze ale căror tentacule se răsuceau precum șuvițele de păr ale unei fete care plutea sub apă. Într-un al treilea bazin, tentaculele meduzelor erau atât de groase și drepte încât parcă animalele își creaseră propria închisoare.

Exista chiar și un bazin plin cu meduze nou-născute; arătau ca niște floricele delicate și albe.

Niște creaturi atât de ciudate, toate – arătau aproape ca niște extraterestri. Niște extraterestri

grațioși. Tăcuți. Ca niște balerine extraterestre care dansau fără să aibă nevoie de muzică.

Într-un colț al încăperii era un panou pe care scria O ENIGMĂ INVIZIBILĂ. Știam ce înseamnă o *enigmă* – mama îmi spunea adesea că sunt așa, mai ales atunci când înmuiam ouăle prăjite în gelatină de struguri sau purtam intenționat șosete desperecheate. *Enigmă* înseamnă „mister“. Îmi plac misterele, așa că m-am apropiat să citesc ce scrie. Pe panou era o fotografie ce înfățișa două degete ținând un borcănaș. În interiorul borcanului, aproape invizibilă, plutea o meduză transparentă de mărimea unei unghii.

Textul explica faptul că în borcan era ceva ce se numea meduza Irukandji, al cărei venin este printre cele mai periculoase din lume. Unii susțineau că e de o mie de ori mai puternic decât cel al unei tarantule.

ÎNȚEPĂTURA UNEI MEDUZE IRUKANDJI PROVOACĂ DURERI INSUPORTABILE DE CAP ȘI CORP, VĂRSĂTURI, TRANSPIRAȚIE, ANXIETATE, CREȘTEREA PERICULOASĂ A PULSULUI, HEMORAGIE INTRACRANIANĂ ȘI APARIȚIA LICHIDULUI ÎN PLĂMÂNI. PACIENȚII CARE SUNT ÎNȚEPAȚI VORBESC DESPRE SENTIMENTUL UNUI PERICOL IMINENT; UNII PACIENȚI SUNT ATÂT DE CONVINȘI DE IMINENȚA MORȚII ÎNCÂT ÎI IMPLORĂ PE MEDICI SĂ-I OMOARE CA SĂ „SE TERMINE ODATĂ“.

Bun. Asta suna absolut îngrozitor. Am citit mai departe:

S-AU ÎNREGISTRAT O SERIE DE DECESE PROVOCATE DE SINDROMUL IRUKANDJI ȘI NU SE ȘTIE DACĂ NU CUMVA ÎNȚEPĂTURILE MEDUZEI IRUKANDJI AU FOST ADEVĂRATA CAUZĂ A UNOR DECESE ATRIBUITE GREȘIT ALTOR CAUZE. OAMENII DE ȘTIINȚĂ ÎNCEARCĂ SĂ AFLE MAI MULTE DESPRE VENIN ȘI SĂ-ȘI DEA SEAMA DACĂ IMPACTUL ADEVĂRAT AL ÎNȚEPĂTURII MEDUZEI IRUKANDJI NU ESTE MULT MAI MARE DECÂT SE CREDEA.

CHIAR DACĂ MEDUZELE IRUKANDJI TRĂIESC ÎN NUMĂR MARE PE COASTA AUSTRALIEI, SIMPTOME ASEMĂNĂTOARE CU CELE ALE ÎNȚEPĂTURII ACESTORA AU FOST ÎNTÂLNITE ÎN REGIUNI NOR-DICE PRECUM ÎNSULELE BRITANICE ȘI ÎN HAWAII, FLORIDA ȘI JAPONIA. DREPT URMARE, NUMEROȘI CERCETĂTORI CONSIDERĂ CĂ MEDUZELE IRUKANDJI AU MIGRAT MULT DINCOLO DE TERITORIUL AUSTRALIAN NATIV. ODATĂ CU ÎNCĂLZIREA OCEANELOR, ESTE FOARTE PROBABIL CA MEDUZELE IRUKANDJI, LA FEL CA ALTE MEDUZE, SĂ CONTINUE SĂ MIGREZE PE DISTANȚE MAI MARI.

Când am terminat de citit pasajul respectiv, l-am citit din nou.

Apoi l-am citit pentru a treia oară.

M-am uitat la fotografie, la creatura aia micuță și transparentă. Nimeni n-ar fi observat chestia aia în apă. Ar fi complet invizibilă.

Am revenit la explicație. M-am holbat mult timp la cuvintele alea.

S-au înregistrat o serie de decese...

Să migreze pe distanțe mari...

Îmi vâjâia capul și mă simțeam puțin amețită. Mi se părea că nu mai există nimic pe lume în afară de mine și de cuvintele acelea și de fapăturile tăcute care pulsau în jurul meu.

Atribuite greșit altor cauze...

M-am uitat la cuvinte atât de mult încât au început să arate ciudat, de parcă ar fi fost scrise într-o cu totul altă limbă.

Doar când am expirat mi-am dat seama că-mi ținusem respirația.

Pălăvrăgeala colegilor mi-a revenit, atunci, în urechi și am urcat în grabă scările până la încăperea cu bazinul deschis unde-i lăsasem.

Dar, la etaj, totul era diferit. Angajatul bărbos fusese înlocuit de o femeie cu părul blond prins în coadă. Spunea aceleași lucruri la microfon – *palmele deschise, stai nemișcați*. Tricourile vopsite ale colegilor mei de clasă dispăruseră și ele; încăperea cu bazinul deschis era acum plină de copii în uniforme kaki cu carouri. Era cu totul alt grup de elevi.

M-am întrebat dacă colegii mei de clasă se întorseră la Școala Gimnazială Field Eugene Memorial fără mine.

Am ajuns în sala principală a acvariului și am privit în jur. Nu mi-a luat mult să observ tricourile vopsite. Șerpuiau în jurul unui uriaș bazin, ca un banc de pești pestriț, în culori neon.

ali benjamin

Nici nu se obosiseră să viziteze expoziția de meduze. Nu știau nimic despre meduzele Irukandji. Nu se vor întreba niciodată ce-i cu ele.

Atunci am înțeles: nimeni n-avea să se întrebe nimic.

Nimeni, cu excepția mea.